

- *Οι ταξικοί αγώνες δεν δικάζονται*
- *Το δικαίωμα της πολιτικής δράσης
δεν απαλλοτριώνεται*

● *Να αθωωθούν οι 130 πολιτικοί κρατούμενοι*

περιοδικό

ΚΡΙΤΙΚΗ

πολιτική επιθεώρηση για τη νεολαία

Το πολιτικό σκηνικό που διαμορφώθηκε το τελευταίο δεκαήμερο στην Αθήνα ξεπέρασε το αρχικό πρόβλημα της επίσκεψης του Γάλλου νεοφασίστα Ευρωβουλευτή Λεπέν στην Ελλάδα.

Η κρατική βία και η τρομοκρατία που ακολούθησε τη μαχητική αντιφασιστική διαδήλωση στο Κάραβελ υπήρξε για την κυβέρνηση ο αναγκαίος όρος για την απόκρυψη μιας συγκεκριμένης πολιτικής της ευθύνης: Το ΠΑΣΟΚ, υποδεχόμενο τον Λεπέν, στην ουσία συνέβαλε στη νομιμοποίηση του φασισμού ως πολιτική τάση. Στο όνομα της αποδοχής του νομικού καθεστώτος της ΕΟΚ, αρνήθηκε να απαντήσει πολιτικά στην επίσκεψη Λεπέν καταφεύγοντας σε φραστικούς λεονταρισμούς.

Ένας πολιτικός και κοινωνικός χώρος καταστέλλεται

Οι απαγορεύσεις και το κτύπημα των διαδηλωτών, τα μπλόκα των ΜΕΑ, οι εισβολές σε γραφεία πολιτικών οργανώσεων και περιοδικών, οι συλλήψεις και η παραπομπή σε δίκη με ανυπόστατες κατηγορίες εκατοντάδων διαδηλωτών, η χρησιμοποίηση για πρώτη φορά της κατηγορίας της εσχάτης προδοσίας (με την ενεργοποίηση του νόμου Μαγκάκη, του νέου 509) συνθέτουν μια πραγματικότητα δίχως προηγούμενο.

Ο τύπος (από το «Ριζοσπάστη» ως την «Ελεύθερη Ώρα»), στην προσπάθειά του να ακυρώσει και να αναστρέψει την εμπειρία της ωμής καταστολής που ασκείται καθημερινά στους δρόμους της Αθήνας, συναινεί και υποδεικνύει την εξαφάνιση ενός ολόκληρου κοινωνικού και πολιτικού χώρου που αποπειράται να ξεφύγει από τα ασφυκτικά πλαίσια του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού. Αναφερόμαστε στον πολιτικό χώρο που δεν υποτάχθηκε στην αστική στρατηγική μετά το '74, που διαφοροποιήθηκε από την πολιτική της παραδοσιακής Αριστεράς και επιχείρησε να αναδείξει τις όποιες αντιστάσεις σε κοινωνικούς χώρους την τελευταία δεκαετία, στελεχώνοντας το εργοστασιακό συνδικαλιστικό κίνημα 74-75, δημιουργώντας τις φοιτητικές καταλήψεις του '79, υποστηρίζοντας σήμερα το κίνημα για το στρατό κλπ. Στον πολιτικό χώρο που αρνείται την «αλλαγή» του ΠΑΣΟΚ και ανιχνεύει μια αριστερή πολιτική πρόταση. Τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων την τελευταία βδομάδα («διαλύεται το κράτος», «επιδρομές αναρχικών», «νύχτα τρόμου και αναρχίας», «αναρχικοί καίνε την Αθήνα», «αποσταθεροποίηση») συγκροτούσαν τη συμπαγή ενότητα του κοινωνικού συντηρητισμού δημιουργώντας τα απαραίτητα ερείσματα για την εξαπόλυση μιας πρωτοφανούς αστυνομικής τρομοκρατίας.

Αν κανείς συνυπολογίσει και τη στάση όλων των πολιτικών δυνάμεων, βρίσκεται μπροστά στη διαπίστωση πως ολόκληρη η Ελληνική κοινωνία (όπως εκφράζεται μέσα από τους θεσμούς της, τα κόμματα, τον τύπο) διατάσσεται συντεταγμένη απέναντι σε έναν «κοινό εχθρό».

Η καταστολή δεν είναι ένα νέο φαινόμενο της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ. Αν τις τελευταίες μέρες οι αστυνομικές δυνάμεις παρατάσσονται απέναντι στη νεολαία, το σκηνικό τέτοιων συγκρούσεων δεν είναι μοναδικό. Στήνεται καθημερινά στην κατάληψη της ΕΒΚΟ, στο Σύνταγμα, στα επεισόδια μεταξύ απεργών και αστυνομίας στην MOBIL, στην «επιχείρηση-αρέτη» των Εξαρχείων, απέναντι τελικά σε

όλες εκείνες τις πρακτικές που αντιστρατεύονται μαχητικά τις επιλογές της αστικής πολιτικής εξουσίας.

Η καταστολή δεν αποτελεί αντίφαση στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Δεν αφορά την «ανεξέλεγκτη» δράση κάποιων «αυτονομημένων» αστυνομικών, αλλά εκτυλίσσεται έχοντας την απόλυτη πολιτική κάλυψη του ΠΑΣΟΚ. Στην κυβερνητική πολιτική —και στο βαθμό που η νεολαία βγαίνει στο προσκήνιο— δεν μπορεί πλέον να είναι πρωταγωνιστές οι «προτάσεις ζωής» του Λαλιώτη: αυτές θα συνυπάρχουν αναγκαστικά σε μια ενότητα με την καταστολή και τις νομιμοποιητικές της ιδεολογίες.

Η κινδυνολογία της «αποσταθεροποίησης»

Ποιο ήταν όμως το στοιχείο που εισβάλλοντας βίαια στην πολιτική φιλολογία, επέβαλε και νομιμοποιούσε την καταστολή; *Πρόκειται για την κινδυνολογία της αποσταθεροποίησης*, τη συντονισμένη ιδεολογική παρέμβαση της Δεξιάς που συνδυάζοντας συγκυριακές συμπτώσεις (βομβιστικές ενέργειες, γεγονότα Νομικής και Εξαρχείων) επιχειρεί να διεγείρει τα αντανakλαστικά του μικροαστικού συντηρητισμού. Στο ίδιο πλαίσιο τοποθετείται και το ΠΑΣΟΚ: ως απάντηση επιλέγεται το αστυνομικό πογκρόμ. Ο κρατικός εξτρεμισμός που εκφράζεται με την αποκάλυπτη αστυνομική βία καθησυχάζει τη μικροαστική συνείδηση και επιβεβαιώνει σ' αυτήν την «ύπαρξη του κράτους», αντιρροπεί έτσι τις επιπτώσεις της δεξιάς κινδυνολογίας. Με αυτόν τον τρόπο το ΠΑΣΟΚ δίνει εχέγγυα για τη δυνατότητά του να επιβάλει την «ησυχία» και την «τάξη», προσδοκώντας να αντλήσει οφέλη από τη δεξαμενή των κεντρώων ψηφοφόρων.

Η συντριβή λοιπόν ενός συγκεκριμένου πολιτικού χώρου, η καταστολή των κοινωνικών και πολιτικών του πρακτικών, γίνεται όρος για ένα συνολικότερο, κεντρικό πολιτικό παιχνίδι ανάμεσα στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, που το επίδικο αντικείμενό του είναι το ποιος θα διαχειριστεί την αστική στρατηγική την επόμενη τετραετία.

Αυτός ο ιδεολογικός τόπος συνάντησης, η κινδυνολογία για την «αποσταθεροποίηση», είναι αναγκαίο να ανασκευαστεί

- *γιατί είναι κοινωνικά επικίνδυνος*, νομιμοποιώντας τη δράση των κατασταλτικών μηχανισμών σήμερα απέναντι στη νεολαία, αύριο όμως απέναντι σε κάθε λαϊκή κινητοποίηση

- *γιατί παραμορφώνει μια πραγματικότητα*, αυτήν της σταθεροποίησης των καπιταλιστικών σχέσεων στην Ελλάδα, της ιδεολογικής και πολιτικής ηγεμονίας της αστικής στρατηγικής. Άλλωστε ούτε τυχαία είναι ούτε πρέπει να υποτιμηθεί η σύγκλιση των δύο μεγαλύτερων πολιτικών δυνάμεων (Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ) στο ζήτημα της προεδρικής εκλογής. Η σύγκλιση αυτή σφραγίζει με έναν ιδιαίτερα ενδεικτικό τρόπο την κυριαρχία του «καρμανλισμού» και υπογραμμίζει την ενότητα και συνέχεια της αστικής πολιτικής την τελευταία δεκαετία.

Το αστικό κράτος, η ομαλότητα και η σταθερότητα του καθεστώτος δεν κλονίζονται απ' τις εκρήξεις των βομβών και το θάνατο του πυροτεχνουργού, πατώντας στέρεα στην πάνδημη συμπαράσταση. Πολύ βιάστηκαν ορισμένοι να προφητεύουν

μια ανακύκλωση των «ανωμαλιών» στην πολιτική ζωή της χώρας (Δεκεμβριανά, βία και νοθεία '61, Ιουλιανά, ...βόμβες '84). Γιατί ακριβώς όρος της «εκτροπής» είναι η υπονόμηση στη λαϊκή συνείδηση των θεμελίων του καθεστώτος. Σήμερα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

Η παραδοσιακή Αριστερά έχοντας μια κοινοβουλευτική αντίληψη για την ανάπτυξη των μαζικών αγώνων, στάθηκε αμήχανη και τρομοκρατημένη. Στις αγωνιστικές πρακτικές μιας αντιφασιστικής διαδήλωσης, σε μερικές βόμβες - Μολότοφ εναντίον του Λεπέν, στις οδομαχίες με τα ΜΕΑ, είδε μια «σχεδιασμένη προβοκάτσια ενάντια στο λαϊκό κίνημα», τα συνέδεσε με το δικό της μοναδικά αντιδραστικό τρόπο με τις ακροδεξιές προέλευσης βομβιστικές ενέργειες και αναγνώρισε τέλος ότι η δημοκρατία κινδυνεύει. Έχοντας πιθανόν ενοχές γιατί στο απώτερο παρελθόν της είχε και η ίδια χρησιμοποιήσει τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις ως το κύριο μέσο πάλης, σπένδει τώρα να ταυτισθεί με την πολιτική εξουσία, γίνεται βασιλικότερη του Βασιλέως.

Στη σημερινή συγκυρία, στις συλλήψεις, στις απαγορεύσεις, στην καταστολή και την κινδυνολογία, απαντάμε ως αριστεροί υπενθυμίζοντας ότι

...οι ταξικοί αγώνες δεν δικάζονται...

Η επιχειρούμενη καταστολή σύντομα θα συναντήσει τα όριά της. Και αυτά δεν σχετίζονται μόνο με την πολιτική βούληση του ΠΑΣΟΚ στο συγκεκριμένο θέμα. Ο αριστερός αυτός πολιτικός και κοινωνικός χώρος που επιχειρείται να εξαφανιστεί, οι πρακτικές του, που σήμερα καταστέλλονται και ποινικοποιούνται είναι και κοινωνικές και πολιτικές, συνδέονται και οφείλουν να αναζητήσουν σταθερότερους δεσμούς με τις αντιθέσεις που αναπόφευκτα γεννούν επιμέρους κοινωνικοί χώροι (σχολείο, πανεπιστήμιο, γειτονιά, εργοστάσιο).

...το δικαίωμα στην πολιτική δράση δεν απαλλοτριώνεται...

Καμιά ιδεολογική και υλική τρομοκρατία δεν μπορεί να αφαιρέσει από ένα συγκεκριμένο αριστερό πολιτικό χώρο το δικαίωμα της πολιτικής δραστηριότητας. Είτε το θέλει το ΠΑΣΟΚ είτε όχι, με ή χωρίς την «άδεια» του συγκροτήματος Λαμπράκη, σε πείσμα της επιμονής της παραδοσιακής Αριστεράς να ανακαλύπτει «υπόπτους» και «προβοκάτορες», η πολιτική δράση αποτελεί δικαίωμα που καταχτιέται και υπερασπίζεται με αγώνες.

Με αυτή την έννοια, η μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση - πορεία που διοργανώνει η «Επιτροπή πρωτοβουλίας ενάντια στην επίσκεψη Λεπέν» την Τρίτη 11-12, 5μμ στα Προπύλαια αποτελεί έμπρακτη διεκδίκηση του δικαιώματος ενός πολιτικού χώρου να υπάρχει και αυτονόητη αντίδραση σε κάθε επιχείρηση υπονόμησης του.

10 Δεκέμβρη 1984

ΚΡΙΤΙΚΗ